

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 21 oktober 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Thüringer Finanzgericht — Duitsland) — Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH / Hauptzollamt Erfurt

(Zaak C-825/19) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing – Douane-unie – Regeling bijzondere bestemming – Vergunning met terugwerkende kracht – Verordening (EU) nr. 952/2013 – Douanewetboek van de Unie – Artikel 211, lid 2 – Temporele werkingssfeer – Voorwaarden – Verordening (EEG) nr. 2454/93 – Artikel 294, lid 2 – Reikwijdte]

(2021/C 502/08)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Thüringer Finanzgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Beeren-, Wild-, Feinfrucht GmbH

Verwerende partij: Hauptzollamt Erfurt

Dictum

- 1) Artikel 211, lid 2, van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie moet aldus worden uitgelegd dat het niet van toepassing is op een aanvraag voor verlenging van een vergunning met terugwerkende kracht die vóór 1 mei 2016 — de datum waarop dit artikel overeenkomstig artikel 288, lid 2, van die verordening van toepassing is geworden — is ingediend, ook al is het besluit over deze aanvraag na deze datum vastgesteld.
- 2) Artikel 294, lid 2, van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1602/2000 van de Commissie van 24 juli 2000, moet aldus worden uitgelegd dat de in lid 3 van dit artikel gestelde voorwaarden niet gelden voor de verlening door de douaneautoriteiten van een nieuwe vergunning met terugwerkende kracht voor dezelfde handelingen en goederen als die waarop de oorspronkelijke vergunning betrekking had.

⁽¹⁾ PB C 77 van 9.3.2020.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 14 oktober 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Köln — Duitsland) — Biofa AG/Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

(Zaak C-29/20) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing – Verordening (EU) nr. 528/2012 – Artikel 3, lid 1, onder a) en c) – Begrippen “biocide” en “werkzame stof” – Voorwaarden – Werking op een andere dan louter fysieke of mechanische wijze – Artikel 9, lid 1, onder a) – Goedkeuring van een werkzame stof – Draagwijdte van de goedkeuring]

(2021/C 502/09)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Köln

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Biofa AG

Verwerende partij: Sikma D. Vertriebs GmbH und Co. KG

Dictum

Artikel 3, lid 1, onder a), eerste streepje, van verordening (EU) nr. 528/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 betreffende het op de markt aanbieden en het gebruik van biociden, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 334/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2014, gelezen in samenhang met artikel 3, lid 1, onder c), ervan, moet aldus worden uitgelegd dat een product dat als doel heeft schadelijke organismen te vernietigen, af te schrikken of onschadelijk te maken, en dat een werkzame stof bevat die bij een uitvoeringsverordening van de Commissie is goedgekeurd overeenkomstig artikel 9, lid 1, onder a), van die verordening, niet reeds louter op grond van die goedkeuring valt onder het begrip “biocide” in de zin van artikel 3, lid 1, onder a), eerste streepje, van die verordening, zodat het aan de bevoegde nationale rechter staat om na te gaan of dit product voldoet aan alle in laatstgenoemde bepaling gestelde voorwaarden om onder dit begrip te vallen. Indien de samenstelling van dat product evenwel identiek is aan die van het biocide dat bij de aanvraag tot goedkeuring van deze werkzame stof als representatief werd voorgesteld, moet deze rechter oordelen dat dit product onder dat begrip valt.

(¹) PB C 191 van 8.6.2020.

Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 14 oktober 2021 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof — Duitsland) — E / Finanzamt N (C-45/20) en Z / Finanzamt G (C-46/20)

(Gevoegde zaken C-45/20 en C-46/20) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Richtlijn 2006/112/EG – Artikel 167, artikel 168, onder a), artikel 250 en artikel 252 – Aftrek van de voorbelasting – Onroerend goed – Kantoorruimte – Fotovoltaïsche installatie – Bestemmingskeuze die recht op aftrek doet ontstaan – Mededeling van de bestemmingskeuze – Vervaltermijn voor de uitoefening van het recht op aftrek – Vermoeden van bestemming voor privédoeleinden van de belastingplichtige bij gebreke van mededeling van de bestemmingskeuze – Neutraliteitsbeginsel – Rechtzekerheidsbeginsel – Beginselen van gelijkwaardigheid en evenredigheid]

(2021/C 502/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: E (C-45/20), Z (C-46/20)

Verwerende partijen: Finanzamt N (C-45/20), Finanzamt G (C-46/20)

Dictum

Artikel 168, onder a), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/162/EU van de Raad van 22 december 2009, gelezen in samenhang met artikel 167 van die richtlijn, zoals gewijzigd, moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen nationale bepalingen die door een nationale rechter op zodanige wijze worden uitgelegd dat wanneer een belastingplichtige over het recht beschikt om een goed te bestemmen voor bedrijfsdoeleinden en de bevoegde nationale belastingdienst uiterlijk bij het verstrijken van de wettelijke termijn voor de indiening van de jaaraangifte omzetbelasting geen dergelijke bestemming van dit goed heeft kunnen vaststellen middels een uitdrukkelijke keuze of voldoende aanwijzingen in deze zin, deze dienst het recht op aftrek van de belasting over de toegevoegde waarde (btw) op dat goed kan weigeren door aan te nemen dat het bestemd is voor privédoeleinden van de belastingplichtige, tenzij uit de concrete juridische regels op grond waarvan gebruik kan worden gemaakt van deze mogelijkheid, blijkt dat deze niet in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel.

(¹) PB C 191 van 8.6.2020.